

Petrom nazaj pod Fočo goro, se je Kristus ozrl in zašepetal besede. In zgodilo se je čudo: vse kamenje na Foči gori je izginilo, tam pa, kjer so preje bile skale, so zrastle same vinike...

Belokrajinci pa še niso poznali čudežne moči na novo ustvarjenih zelenih grmičkov. Pustili so, da so se ovce še naprej pasle po Foči gori in obirale zelene liste vinskih trt.

Toda pod jesen, ko so se pod zelenimi listi vinik prikazale drobne jagode, so ovce pojedle tudi te in se opijanile.

Potlej so Belokrajinci pričeli gojiti vinike, jih prekopavati in presajati, da ga kmalu ni bilo v vsej Beli Krajini brežuljčka, ki bi ne bil zasajen z vinsko trto.

In še danes je v letih suše v Beli Krajini več vina kakor zdrave pitne vode. — — —

Miljarda v besedah

Gotovo ste že slišali ali čitali o čudaških ljudeh, ki imajo zelo smešne, posebne domisleke, ki tako dolgo premišlujejo in gruntajo kakšno stvar, dokler nekega dne res ne najdejo poti do nje.

Eden takih posebnikov je Anglež Mister Ferguson, ki je v mladih letih kot profesor matematike (računstva) dajal otrokom v šoli najtežje naloge.

Nekega dne se je Mister Ferguson — užival je že davno svoj zasluženi pokoj — zjutraj zbudil in padlo mu je na um, da bi bilo dobro izračunati, koliko črk potrebuješ, da lahko z njimi napišeš z besedami vse številke od 1 do 1.000.000.000 (1 milijarde). Mister Ferguson je računal več let, po dolgem času pa je prišel do tegale zaključka. Če bi hoteli zapisati vse številke, bi potrebovali 45.032.998.006 (45 milijard 32 milijonov 998 tisoč in 6) črk. Če bi pa res kdo dobil skomine, da bi se lotil te ogromne naloge, potem moramo takoj pripomniti, da bi pisanje 45 milijard črk napolnilo knjige, ki bi jih lahko uvrstili z več kot 100.000 izvodov v veliko knjižnico, večjo kakor je naša nova univerzitetna knjižnica v Ljubljani. Toda ta zaključek še ni zadostoval Mistru Fergusonu. Hotel je tudi vedeti, koliko zlogov bi imele vse številke. Izračunal je, da 13.235.000.002. Če vzamemo, da lahko v 1 minuti izgovorimo 250 zlogov, potem bi morali živeti 100 let, da bi lahko naštel vse številke od ene do ene milijarde.

Črni dež

Poznajo ga v Južni Kaliforniji. Je to dež, ki pade po jasnih in mrzlih pomladnih nočeh. Ne vsiplje se pa kakor običajni dež, temveč se pomika z zračno strujo dalje in pokrije, kamor pade, vse z gosto klejasto snovjo. Obrazi postanejo umazani, nosnice dobijo črne robove in beli ovratniki, ki so bili zjutraj sveži in čisti, so tako zamazani, kakor da bi jih bil kdo namočil v blatno kopel.

Če niso okna s posebnim kitom pritrjena v okenskih okvirih, pronica »črni dež« v vsako luknjico in špranjo, skozi katero ima dostop zrak. Okenski zastori postanejo sivočrni, če jih ta z vlago prepojeni zrak le malo oplazi. Kopalne kadi dobijo črne lise, kakor hitro spustimo vodo vanje, in nobeno milo jih ne more očistiti. Črni dež je posledica ognjev, ki jih zažigajo spomladi na jugu Kalifornije ob nevarnosti pozebe, da na ta način varujejo na oranžnih nasadih rastline pred slano. Prav droben prah in saje, s katerimi je vse ozračje tako rekoč prepojeno, pridejo z zračnimi strujami v prav oddaljene kraje.

Brez teh varovalnih ognjev bi bila lahko uničena vsa oranžna trgatev. Stena dima, ki odvrča slano in mraz, je v Južni Kaliforniji znak, da je temperatura padla pod ničlo. Povsod v oranžnih nasadih je polno posod, ki so podobne železnim pečicam in vsebujejo v petrolej namočene snovi, ki rade gorijo. Ta črni dež povzroča zapraščenje in obup vseh gospodinjav v Kaliforniji, ker zahteva dvojno, trojno temeljito čiščenje in snaženje.